

Lovsång & Tillbedjan

Borlänge 140504

För några veckor sedan under tiden vi hade vår söndagskvälls bön här i kyrkan, så fick jag en tanke om att ha Lovsång & Tillbedjans kväll. Det blev så, förra lördagen mellan kl 18-24. Den kvällen betydde mycket för mig personligen, då vi fick rikta fokuset bort från oss själva och våra egna behov och bara rikta oss mot Gud och tillbe Honom.

Det är i Hans närvaro vi kommer få uppleva den helige Andes kraft ibland oss som vi så väl behöver.

Jag har känt den sista tiden på ett speciellt sätt att Gud vill föra oss/Pingstförsamlingen Borlänge inför Hans tron, inför Hans ansikte. Vi som församling behöver komma in i en mer överlåten och innerlig tillbedjan till Gud. Det är i Hans närvaro vi kommer få uppleva den helige Ande kraft ibland oss som vi så väl behöver.

Att tillbe Gud i världens ögon är dårskap. Men för oss som tror är det en Guds kraft till frälsning. Jesus är vägen, sanningen o livet. Det är inte för en kristen, konstigt att tillbe. Det är som att andas. Att tillbe Gud är att möta SANNINGEN. Att tillbe Gud i en gudstjänst är inte något som bara ska förpassas till några enskilda bönesamlingar i kyrkan, utan som också har sin givna plats i en gudtjänstfirande församling. Och för en oinvigd som inte alls är van, eller kanske inte bekänner sig som kristen är det som är intressant – Guds atmosfär, det heliga. Det är inget vi behöver skämmas för.

Bibeln uppmanar gång på gång oss att lovsjunga, prisa och tillbe Gud, att falla ner inför levande Gud och erkänna Honom som Gud som är upphöjd över allt annat. En dag säger Bibeln att alla knän skall böjas för Jesu namn.

Vi kämpar för Gud rike, vi jobbar på i församlingen, men många gånger saknas kraften (i alla fall för mig). Ska vi få se msk ge sina liv till Jesus, bli hans lärjungar genom att döpa sig, bli uppfyllda av den helige Ande, gå in i församlingen och överlåta sig till gemenskapen behöver vi liksom de som kommer att komma få uppleva Guds närvaro o kraft i sina liv. För det är bara genom den kraften vi kommer få se en förvandlad församling och förvandlad stad.

Jag tycker om att jobba med målbeskrivningar, strategier, visioner och för ett tag sedan skickade vi i styrelsen ut en enkät för att fånga in allas tankar, längtan om vår församling. Allt detta är mycket bra. Till detta behöver vi också söka Gud och utbedja oss Hans vilja, och

PDF Complete

*Your complimentary use period has ended.
Thank you for using PDF Complete.*

[Click Here to upgrade to Unlimited Pages and Expanded Features](#)

Guds kärlek behöver vara utgjuten i våra hjärtan, annars blir allt bara en massa tyck o tänk, och då blir det bara ett skrammel, tomt, utan någon bestående frukt.

Jag längtar efter gudstjänster då jag blir mindre viktig, då sångarna & musikerna blir mindre viktiga, där också mina och dina egna ambitioner, önsknigar, tyckande om hur det ska vara blir mindre viktiga. Jag längtar efter gudstjänster där vi tillsammans faller ner inför Gud och bara prisar Honom, där vi tillber Honom, att det är det som blir viktigaste för oss, att vi kommer till kyrkan för att möta levande Gud. Att det inte egentligen handlar om oss utan om Gud, att Han få bli stor, ärad o prisad när vi kommer tillsammans.

Sedan 1990 (24år sedan, hjälp jag åldras jag också!) har jag arbetat i församlingar och har haft ett antal predikningar och ibland kan jag fundera på, vad gör det för nytta egentligen?, vad leder det till?, hur påverkar det msk i staden?. Vi är ju satta att göra Jesus känd, trodd, älskad i vår omgivning.

Guds ord säger att tron kommer av predikan, och hur vi formar och vilka som utformar gudstjänsten har absolut en stor betydelse. När vi firar Gudstjänst gör vi det inte för att visa upp något, för att vi på något sätt ska prestera något som alla ska gilla. Självklart vill vi ju att folk ska gilla det vi predikar, sjunger, hur gudstjänsterna utformas. Men vad jag menar är att det som är det viktigaste för oss, behöver verkligen bli det VIKTIGASTE, Gud själv!!, och att vi kommer inför Hans ansikte och verkligen firar Gudstjänst – att vi gör tjänst inför Gud. Vi kommer inte bara för att få något när vi kommer till kyrkan utan vi kommer också för att ge något till Honom. Vårt lov, våra hjärtan, våra liv.

För snart 7 år sedan när vi flyttade hit fick jag en bild av vår församling. Jag såg framför mig en fullsatt kyrka, i alla olika generationer, där alla prisade Gud i innerlig lovsång o tillbedjan. Den har jag burit i mitt hjärta genom alla år. Därför försöker jag alltid uppmuntra våra sångare o musiker att inte ge upp, utan fortsätta, hålla ut. I denna tid vi lever när bibelns tillförlitlighet diskuteras och ifrågasätts även i kristna sammanhang, när det diskuteras om Jesus verkligen är enda vägen till Gud och om endast han kan förlåta synder...ja då blir det än viktigare att vi är en församling som hyllar o prisar Jesus, Kungars Kung, vår frälsare, befriare, försonare, läkare, vår herde – vårt allt

Frågan är inte om vi är tillbedjare som människor utan vem eller vad vi tillber och lovsjunger i våra liv. Kanske säger almanackan en hel del om vad det kan vara för något. Det vi verkligen lägger ner vår tid på, det vi lever för, det brukar synas där.

Och ändå, fast vi har så mycket för oss är det ändå många som kämpar med en malande tomhet och rastlöshet. Är det här verkligen allt? Jag undrar om inte aposteln Paulus hjälper

oss att förklarar den här känslan av tomhet när han skriver: " de dyrkade och tjänade det skapade istället för skaparen" (Rom 1:25). Det är en sak att ha intressen av olika slag, sådant vi gillar att hålla på med men det är inte det jag talar om utan dyrkan, det vi verkligen lever för. Och så uppmanar Paulus oss att vända vår tillbedjan, lovsång och tacksamhet, till en personlig Gud som är skaparen av allt liv. Att vi inte behöver famla och tacka ett opersonligt liv utan att vi kan vända oss till skaparen själv. Som det står i Psaltaren: *"Det är gott att sjunga vår Guds lov, lovsång är skön och ljuvlig."* (Ps 147:1), *"i din glädjes strömmar stillas deras törst. Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus ser vi ljus"* (Ps 36:9-10).

Jag ska försöka säga fyra saker om lovsång.

1. Lovsång är bönens grundform

Ibland kan jag känna att när vi ber blir det lätt en uppräkningslista av olika böneämnen. Det är inget fel med böneämnen men kanske behöver vi läsa de välkända orden om bön i Matteus 6 en gång till:

"Så skall ni be: Vår fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen." (Matteus 6:9-10)

Här finns ingenting av "Ge mig det här eller det där". De första bönerna i Fader vår handlar om Gud, inte om mig. Låt DITT namn bli helgat, Låt DITT rike komma, låt DIN vilja ske ... Och så får vi hjälp att få perspektiv på saker och ting. Först därefter kommer böner som har med våra behov att göra: *"Ge oss i dag vårt bröd för dagen som kommer ... "* osv. Det är precis som det står lite senare i samma kapitel *"Sök först Gud rike och hans rättfärdighet så skall ni få allt det andra också"* (6:33). Det är som om Gud vill säga: börja i rätt ände!

Det är vad lovsång och tillbedjan handlar om. Att börja i rätt ände. Allt handlar inte om mig. Vi lovsjunger inte Gud för att det känns bra för oss utan därför att han är värd det. Glädjen är mer en effekt än en orsak till vår lovsång.

Lovsången är vårt gensvar på Guds kärlek. Det börjar inte hos oss utan hos Gud. *"Vi älskar därför att han först älskade oss"* skriver Johannes i sitt första brev och syftar då på Jesu död och uppståndelse (1 Joh 4:19).

2. I lovsången kommer Gud nära

Även om vi sjunger mycket i kyrkan så kan det ibland finnas en föreställning att lovsångsstunden bara är en utfyllnad innan och efter predikan som den med dålig sångröst måste stå ut med. Men om vi tänker så har vi nog en del att lära. Lovsången har med Guds närvaro att göra, inte med min sångröst. Gud är Gud oavsett vad vi tänker, tror eller gör. Jesus är Herre, oavsett vår tro eller otro. Men när det sägs att Gud "tronar på Israels lovsång" så uppfattar jag det som att vi kan ge Honom utrymme, att vi väljer hur mycket utrymme vi vill att Han ska ha i våra liv och i våra gudstjänster. Gud är alltid nära men Han tvingar sig aldrig på oss. När vi med vår inställning, bön och lovsång signalerar att vi vill ha med Honom att göra trivs Han. Då blir Hans närvaro ännu mer påtaglig.

I 2 Krönikeboken finns det ett intressant ställe som talar om detta: *"och trumpetarna och sångarna stämde samtidigt och samstämmigt upp en sång för att prisade Herren, och trumpeter, cymbaler och andra instrument började ljuda, och man prisade Herren: "Ty han är god, evigt varar hans nåd" – då fylldes huset, Herrens hus, av ett moln, så att prästerna inte kunde förrätta sin tjänst: Herrens härlighet uppfyllde templet. Då sade Salomo: "Herren har valt att bo i töcknet, och jag har byggt dig en furstlig boning, ett hus där du evigt skall trona."* (2 Krön 5:13-6:2).

Så står det om templet, Guds hus och vi vet att i nya förbundet är den kristna församlingen Guds tempel. Här ska han evigt trona. När vi samlas i Hans namn har han lovat oss sin närvaro.

Jag tror Gud gillar när vi lovsjunger Honom. Det är bara att jämföra med ett mänskligt kärleksförhållande. Om parterna håller distans till varandra, om vi aldrig säger några uppskattande ord till varandra blir det ett ganska kyligt förhållande. Och omvänt när vi säger vänliga och uppskattande ord blir det en helt annan värme i förhållandet. Det blir en helt annan atmosfär. Och det här med atmosfär är viktigt.

Jag tror Gud vill göra oss till sådana människor. *"Tala till varandra med psalmer, hymner och andlig sång. Sjung och spela för Herren av hela ert hjärta och tacka alltid vår Gud och fader för allt i vår herre Jesu Kristi namn"* skriver Paulus. (Ef 5:19).

3. Lovsång är ett vapen

För det tredje kan man säga att lovsång är ett vapen mot allt som möter oss. Ett vapen som vi kan plocka fram i de mest bedrövliga sammanhang. Krigen i Gamla testamentet är lite

besvärliga att förstå sig på men åtminstone en del texter kan man nog läsa som en bild för den andliga kampen som vi är inblandade i. Jag är fascinerad av berättelsen i 2 Krönikeboken där de drar i fält med lovsångarna i främsta ledet: *"Efter att ha rådslagit med folket utsåg han sångare som i helig skrud skulle prisa Herren när de drog ut framför hären och sjunga: 'Tacka Herren, evigt varar hans nåd.' När de började jubla och lovsjunga lät Herren ammoniterna och folket från Moab och Seirs bergsbyggd som dragit ut mot Juda överrumplas, så att de blev slagna"*

(2 Krön 20:21-22.)

Lovsången faller motståndarnas arméer. Jag tror det är en viktig andlig princip som har att göra med förra punkten: kraften i Guds närvaro.

Vi ser det också i Apostlagärningarna 16 när Paulus och Silas sitter i fängelse:

"Man gav dem många rapp och satte dem sedan i fängelse. Fångvaktaren fick order att hålla dem i säkert förvar, och för den skull lät han dem sitta i det innersta fängelserummet och låste fast deras ben i stocken. Vid midnatt höll Paulus och Silas bön och sjöng lovsånger till Gud, och de andra fångarna hörde på. Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv, så att fängelset skakades i sina grundvalar. I detsamma sprang alla dörrar upp och bojorna föll av dem alla." (Apg 6:23-26).

Bojorna föll av dem alla. Lovsång är ett vapen i kampen mot det onda. Självpuptagenhetens bojar faller av när vi vänder oss till Gud. Och det är nog en av de tyngsta bojorna vi bär på, eller hur?

När du känner dig modlös, kraftlös och uppgiven och resignationen börjar ta sitt grepp om dig börja då med att prisa och tacka och lovsjunga Gud. När Jesus predikar i synagogan i Nasaret citerar han profeten Jesaja 61: *Jag ska ge er glädjens olja istället för sorgdräkt, Lovsång istället för modlöhet.*

4. Livets lovsång

Men lovsång handlar om någonting mer än att sjunga sånger i kyrkan. Det också, men det involverar hela livet. Därför handlar min sista punkt om att Gud vill att våra liv ska vara en del av vår lovsång. Lovsången i kyrkan måste hänga ihop med livet i övrigt. Om vi med våra vardagliga handlingar inte vill ära Gud, bara oss själva, om vi inte bryr oss om människor som far illa och som behöver vår hjälp och omsorg, då hänger det inte ihop. Då är våra sånger i kyrkan bara ett spel för galleriet. Då skär lovsången falskt i Guds öron. Det var en sådan inställning som profeten Amos gick till rätta med på sin tid. Det är därför som han säger

genom profeten: *"Ta bort ifrån mig dina sångers buller! Ditt strängospel vill jag inte höra. (Men) Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt rinnande ström"* (Am 5:23 SFB). Det betyder ju inte att lovsången i sig är fel eller att den inte får vara högljudd. I Gamla testamentet finns det minst 20 olika instrument som används i lovsången men den måste hänga ihop med våra liv. Att vi längtar efter att gestalta Guds rättvisa och rättfärdighet bland människor.

"Så vill vi genom Honom ständigt frambära lovsång som ett offer till Gud, en frukt från läppar som prisar Hans namn." läser vi i Hebreerbrevet. Men inte som en läpparnas bekännelse utan som en del av ett överlåtet liv.

Vi måste också läsa fortsättningen: *"Men glöm inte att göra gott och att dela med er; sådana offer behagar Gud."* (Heb 13:15-16). Vad det kan innebära i praktiken får vi en rad exempel på i början av samma kapitel: *"Håll broderskärleken levande. Kom ihåg att visa gästfrihet ... Tänk på dem som sitter i fängelse, som om ni var fångar med dem. Tänk på dem som blir misshandlade, som om det gällde er egen kropp. Äktenskapet skall alltid hållas i ära ... Lev inte för pengar ... Tänk på era ledare"* (Heb 13:1-7).

Det vi gör för Gud och för andra är en del av lovsången.

Poängen är att Gud vill ha hela våra liv, inte en liten sångstund på söndagen. Det sammanfattas bra av Paulus i Romarbrevet Rom 12:1: *"Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst."*

De enda offer som finns kvar för oss (Jesu har offrat sig själv) är tackoffren och de består i att vi ger oss själva till Gud i tacksamhet över det han gjort för oss. Ända sen syndafallet har vi missriktat vår tillbedjan och så har vi famlat och tillbett idoler och materiella ting men ändå med en längtan efter någon att tacka livet för. Och i det nya förbundet genom Jesus återupprättas vi till sanna Gudstillbedjare. Ordagrant står det att det är våra kroppar vi ska frambära. Det betyder att göra våra liv till en lovsång till Gud